

Het zevende zegel

HET ZEVENDE ZEGEL

Pascal en Laura van der Linden

Auteurs: Pascal en Laura van der Linden
Ontwerp en foto omslag: Pascal van der Linden
ISBN: 9789464181630
Druk: eerste druk
© 2023 Pascal en Laura van der Linden

HET ZEVENDE ZEGEL

DEEL 1

De roep van de vrouw

PROLOOG

Er is licht, een zee van licht. Uitbundig schijnt de zon over de glooiende heuvels en de gele velden. Sleutelbloemen, bloeiende sleutelbloemen, zo ver het oog reikt. Zachtjes buigen de ranke, slanke stelen in de wiegende wind.

Een vrouw komt aangelopen; boven haar hoofd cirkelen witte duiven in de strakblauwe lucht. Plotsklaps staat ze stil. Pijlsnel laat een vogel zich vallen en landt op haar schouder.

Zoekend kijkt de vrouw om zich heen, totdat haar blik zich richt. Haar rechterarm gaat omhoog, ze wenkt. Helder klinkt haar stem: 'Kom!' Over de gele velden klinkt nogmaals haar roep: 'Kom!'

De duiven zijn verdwenen, de heuvels vervaagd. Alleen twee ogen zijn gebleven: intens en indringend is hun liefdevolle blik. Een derde keer klinkt het met kracht: 'Kom!'

Daarna is alles stil.

1. Het Grije Land

Met een schok schiet Stefan overeind. Wie was dat? Direct realiseert hij zich dat hij niet heeft gedroomd. Hij kijkt op zijn wekker; het hele gebeuren heeft slechts een paar minuten geduurd. Als het geen droom was, als hij voor honderd procent zeker weet dat hij wakker was, wat is hem dan overkomen? De hele ervaring was dermate overweldigend dat het leek alsof hij met kracht in een andere dimensie werd getrokken.

Wie is die vrouw die hij heeft gezien? Hij kent haar niet, heeft haar nooit eerder gezien. Drie keer heeft ze hem gezegd om te komen, wat bedoelt ze daar in vredesnaam mee? En waar is zij? Waar wil ze dan dat hij naartoe gaat? Talloze vragen tuimelen door zijn hoofd.

Hij staat op, loopt langzaam naar het raam en werpt een blik naar buiten. Een dichte mist beperkt het zicht tot de overkant van de straat, de zoveelste nevelige dag aan het einde van een sombere, kleurloze herfst. Hij zucht, draait zich om en kijkt zijn kamer rond of er nog ergens een spoor te vinden is van de vrouw die hij zojuist heeft gezien.

Ze was zó levensecht; nee, hij vergist zich niet, het is geen droom geweest. De intense blik van haar ogen brandt nog op zijn netvlies en haar krachtige, besliste stem galmt nog in hem na. Hij peinst. Zo veel sleutelbloemen bij elkaar, overvloedig en prachtig bloeiend, dat kan nooit in zijn land geweest zijn.

In de omgeving waar hij woont, kom je heel af en toe weleens een paar primula's tegen, maar die zijn armzalig en miezerig vergeleken bij de mooi uitgegroeide exemplaren van daarnet. Als afgestudeerd bioloog weet hij wel ongeveer waar je ze aan kunt treffen. Elk jaar in de lente bezoekt hij de enkele plaatsen waar ze kunnen groeien en elke keer kost het hem meer moeite om ze te vinden. De ranke, zachtgele sleutelbloem, zijn lievelingsbloem, gedijt niet al te best in dit sombere klimaat.

Wonderlijk dat die vrouw uitgerekend in een veld vol met sleutelbloemen moest staan, toeval of juist niet? Lange tijd om hierbij stil te staan is er echter niet; om negen uur begint reeds zijn eerste college.

Een aantal maanden geleden is hij begonnen aan een nieuwe studie: wijsbegeerte. In zijn afstudeerrichting kon hij geen werk vinden en na jaren met een exacte studie bezig te zijn geweest, is hij ook weleens toe aan iets anders. Het was interessant om biologie te studeren – hij heeft er geen spijt van – maar het heeft hem niet de antwoorden gegeven op de vragen waar hij al zo lang mee worstelt. Waarom bestaat hij, wat is het doel in zijn leven en is er nog wel een wereld achter deze zichtbare

aarde? Geeft het leven dat hij nu leidt wel genoeg voldoening, haalt hij wel het maximale eruit?

Teleurgesteld verlaat Stefan de collegezaal. De goedvolle speech van de hoogleraar over Vrederik, een van de bekendste en meest geliefde filosofen van het Grijs Land, is niet goed bij hem gevallen. Altijd heeft hij gedacht dat de ideeën van deze wijsgeer door zijn vroegere aanhangers zijn misbruikt en dat dit misbruik tot de Grote Oorlog heeft geleid, maar nu weet hij wel beter. Haat is wel degelijk diens drijfveer geweest, haat tegen het Oudste Volk, tegen de Vredestichter en zijn volgelingen en haat tegen de Allerhoogste, wiens bestaan ontkend wordt. Het moet weer worden zoals vroeger, toen de mens nog luisterde naar de taal van zijn lichaam: de tijd van het recht van de sterkste. De toekomst is aan hem die weer wil leven volgens zijn natuurlijke driften, zoals van het begin af aan de bedoeling is geweest. Niet voor niets stamt de mens van de dieren af. De vrije wil die de mens denkt te hebben, is slechts een illusie; hij is nu eenmaal het product van zijn eigen lichaam, en verder niets.

Terug naar de natuur, naar het recht van de sterkste ... Walgelijk vond hij het, niet te verteren. Als enige heeft hij daarom zijn stem laten horen en kritiek durven spuien, maar hij heeft er niets mee bereikt. De prof bleef de filosoof hardnekkig verdedigen en niemand van zijn medestudenten durfde zijn mond open te doen. Het laatste steekt hem eigenlijk nog het meest en daarom is hij na het college meteen vertrokken, zonder nog met iemand na te praten.

Wat een duistere wereld, die visie van Vrederik. En daar moet hij dan ook nog een essay over schrijven. Of hij moet liegen om zijn leraar tevreden te houden en dat háát hij, of hij zegt eerlijk hoe hij erover denkt en krijgt geheid een onvoldoende, ook niet bepaald een prettig vooruitzicht. Waar is hij in hemelsnaam mee bezig?

Terwijl hij diep in gedachten verzonken door de gangen loopt, schiet iemand hem onverwacht aan. Verstoord kijkt hij op uit zijn gepeins; een jongeman met folders staat voor zijn neus. ‘Hallo, mag ik je wat vragen?’

‘Ga je gang.’

‘Ooit van de plaats Agapè gehoord?’

‘Agapè? Een of andere stad in het land van Eeden, geloof ik.’

‘Niet zomaar een stad, het is de hoofdstad van het land dat door de Vredestichter gesticht is.’

‘De hoofdstad? Zou best kunnen.’

‘Ja, Agapè is de centrale en belangrijkste stad van dat land en een geliefde pelgrimsplaats; vooral voor jonge mensen, die van heinde en verre komen om juist die stad te bezoeken. Veel pelgrims gaan te voet, maar er zijn er ook die met de fiets komen. Ze trekken naar de hoofdstad om de Vredestichter beter te leren kennen. Het is juist daar dat zijn kracht op zijn grootst is. Heb je belangstelling voor de Vredestichter?’

‘Eh... ik heb in mijn jeugd weleens wat over hem gelezen, maar dat is al lang geleden.’

‘Je weet dus al het een en ander over hem?’

‘Niet echt veel, nee.’

‘Zou je hem niet beter willen leren kennen? Wat vond je vroeger van hem?’

‘Interessant, dat wel. De man met de bijzondere krachten sprak me als kind wel aan. Als volwassene is het toch een heel ander verhaal.’

‘De man met de bijzondere krachten, zeg je. Zou je niet zelf zijn kracht willen ervaren?’

Stefan grinnikt; of hij dat zelf niet zou willen ervaren ...

‘Ik maak geen grapjes. Je kunt zelf zijn kracht ervaren; dat is mogelijk.’

‘Hoe is dat dan mogelijk?’

‘In de stad Agapè staat een groot gebouw, de Kubus genaamd, met een zeer bijzonder beeld: het beroemde Boekenbeeld met het Oog. Als je daarin kijkt, ervaar je aan den lijve de speciale kracht van de Vredestichter. Die ervaring zal een nieuw mens van je maken: rijker, bewuster, beter.’

De filosofiestudent staat perplex. Meestal heeft hij zijn woordje wel klaar, maar deze keer weet hij niet zo gauw wat hij moet zeggen.

‘Ben je tevreden met het leven dat je nu leidt?’

‘Tja, dat vraag ik mezelf ook weleens af. Ik moet eerlijk bekennen dat ik in gebreke ben gebleven.’

‘Je verlangt dus naar meer, naar een hoger en beter leven. Dan denk ik dat dit voor jou belangrijk zou kunnen zijn. Hier, lees dit maar eens door.’ Hij krijgt een folder in zijn handen gedrukt.

‘Er staat het een en ander in over de Vredestichter en de stad Agapè. Mocht je nog meer willen weten of vragen hebben, kijk dan op onze website en bel of mail ons gerust. Aarzel niet, we zijn altijd bereid om je te helpen. We zijn een stichting die juist tot doel heeft toekomstige pelgrims op weg te helpen.’

Vluchtig bekijkt hij de folder. ‘Dank je wel, ik zal hem lezen, maar verder beloof ik niets,’ antwoordt hij voorzichtig.

‘Het is geheel vrijblijvend hoor, geen verplichtingen, maar ik hoop natuurlijk wel nog wat van je te horen. Denk er maar rustig over na.’

Stefan knikt en stopt de folder in zijn jaszak. Thuis zal hij het wel gaan lezen, zo neemt hij zich voor.

Terug op zijn kamer ploft hij ontgoocheld neer op een stoel en staart voor zich uit. Hij vraagt zich ernstig af hoe het nu verder moet. Wat een pech dat nou net in het allereerste semester van zijn studie de leer van Vrederik al aan bod moet komen.

De vraag is hoe nu te handelen. Een essay schrijven zoals dat van hem verwacht wordt? Zinloos, aangezien zijn pen zeker zal weigeren de richting van de professor op te gaan. Bovendien heeft hij zijn mening al in het college-uur gegeven. Het zou laf zijn om nu opeens als een blad aan de boom om te draaien. Dan maar ronduit zeggen waar het op staat? Zichzelf verder verdiepen in deze materie? Als bioloog meent hij toch over genoeg kennis te beschikken om bepaalde punten uit de leer van Vrederik te kunnen weerleggen.

Zodra hij eraan denkt om dieper in de wereld van Vrederik door te dringen, komt er een fel verzet in hem naar boven. Hij wil er zichzelf niet mee inlaten, hoe dan ook. Of hij nu de leer van Vrederik op moet hemelen of af moet kraken, het maakt niet uit.

Verbaasd over die grote en heftige weerstand die hem belemmert om zonder dralen op de ingeslagen weg verder te gaan, ijsbeert hij door de kamer en houdt plotseling halt. Op de tafel voor hem ligt de folder die hij bij thuiskomst uit zijn jaszak gehaald heeft.

Pelgrimstocht naar Agapè, de hoofdstad van het Land van Eeden

Onder de titel staat een foto van een steile, aan de bovenkant afgevlakte heuvel met daarop een gigantische, lichtgroene, marmeren kubus. Op het dak ervan wappert aan elke hoek een vlag; beurtelings een groene met twee gouden tekens erin en een gestreepte met vier horizontale kleuren: wit, rood, zwart en als laatste groen.

Aandachtig bekijkt Stefan de foto. Hoe apart, die twee verschillende vlaggen. Hij slaat het blad om en leest geïnteresseerd verder.

Eeuwen geleden werd door de Vredestichter in opdracht van de Vredevorst, Schepper van hemel en aarde, het land van Eeden gesticht. De Oudste Stad was zijn woonplaats, waar hij zijn leven in dienst stelde van de zwakken en de kwetsbaren. De zieken werden door hem genezen en de armen gevoed. Door zijn leven en leer wees hij ons de weg naar de Allerhoogste; door zijn liefde werden de mensen overtuigd van de waarheid van zijn boodschap. Hij predikte de komst van een nieuwe wereld en riep zijn toehoorders op om zich te bekeren.

De liefde van de Vredestichter, zijn boodschap van vrede en de tekenen en wonderen die ermee gepaard gingen, brachten hem in conflict met de leiders van de Oudste Stad. Door hen werd hij uitgeleverd aan een westelijke bestuurder, die hem op gruwelijke wijze ter dood liet brengen. Drie dagen na zijn overlijden heeft de Allerhoogste hem, door de kracht van de Hoogste Agapè, een nieuw leven gegeven en een onvergankelijk lichaam.

De Vredestichter kan op zijn beurt ook jou een nieuw leven schenken: een eeuwig leven waarin je niet meer onder je zonden gebukt hoeft te gaan. Met zijn offer heeft hij namelijk een nieuwe schepping en een betere toekomst mogelijk gemaakt.

Hoe bereik je dit nieuwe, eeuwige leven? Alles hangt af van jouw persoonlijke keuze voor de Vredestichter. Alleen door onvoorwaardelijk voor hem te kiezen, kan de Allerhoogste jou verlossen uit je zinloze en zondige bestaan en je verheffen tot jouw uitverkoren, eeuwige status.

Stel dus je vertrouwen in de Vredestichter, die jou met raad en daad wil bijstaan in dit moeilijke leven. Hij houdt van je en heeft speciaal voor jou zijn offer gebracht. Om die reden verlangt hij ernaar dat jij je keus voor hem bevestigt door de eed van trouw aan hem af te leggen. Bij die eed begint het burgerschap van het Land van Eeden. En waar kun je deze eed beter afleggen dan in Agapè, de stad bij uitstek van de Vredestichter?

De vierkante stad Agapè, uniek in haar vorm, is als een van de laatste steden in het Land van Eeden gesticht. In korte tijd is zij tot hoofdstad geworden van het Groene Land en van heel het Land van Eeden. De stad is gelegen in het exacte middelpunt van het continent en ge-

bouwd rondom de berg Agapè. Boven op de berg, in het centrum van de stad, staat de 66 meter hoge Kubus: de grootste ter wereld, met daarin het beroemde Boekenbeeld. In dit beeld is het Oog van Agapè ingebouwd, dat door de Vredestichter op de berg voor zijn volgelingen werd achtergelaten.

Ieder die hierin kijkt, raakt aangesloten op de Hoogste Agapè, waardoor hij deel krijgt aan de kracht van de Vredestichter. Om het beeld zelf is een schitterende, groene glazen Koepel verrezen, omgeven door de minstens zo indrukwekkende Kubus. De drie dimensies hiervan vertegenwoordigen de drie fundamenteën van het Land van Eeden: de Vredevorst, de Vredestichter en natuurlijk de Hoogste Agapè. De Kubus als geheel staat symbool voor de Allerhoogste.

Van heinde en verre trekken pelgrims naar de stad van de liefde om daar de kracht van de Vredestichter te ervaren en vrede te krijgen met de Allerhoogste. Wil jij ook de Vredestichter beter leren kennen? Ga dan op reis naar Agapè. Leg de eed van trouw af en werp een blik in het beroemde Oog van Agapè. Vanuit de Groene en Zwarte Havenstad zijn pelgrimsroutes uitgezet, die met de fiets of te voet afgelegd kunnen worden. De zwarte tocht is de langste en zwaarste, de groene de meest populaire.

Onderweg naar Agapè zijn herbergen waar men kan overnachten. De gastvrije bevolking van het Land van Eeden zal altijd bereid zijn om hulpbehoevende reizigers te ondersteunen en onderdak te verschaffen. Maak van de tocht naar Agapè het begin van de uitdagende weg naar de eeuwige liefde van de Allerhoogste. Stap uit de sleur van alledag en voeg je bij de liefdesstroom van pelgrims, die leidt naar het Oog van Agapè! Wacht niet langer, maar kom!

Geboeid geraakt door de informatie die hij zojuist heeft gelezen, keert Stefan het laatste blad van de folder om. Daar staan de contactgegevens van de Stichting Vrienden van Agapè vermeld, inclusief een plattegrondje van het land, met een korte toelichting.

Agapè ligt in het Groene Land, het meest noordelijke van de vier autonome gebieden van het Land van Eeden. Het is het vruchtbare land van groene akkers, bossen en heuvels. Ten oosten hiervan ligt het

Witte Land, vernoemd naar de witte sneeuwvlakten die haar kenmerken. In het zuiden, achter de machtig hoge Rode Bergen, bevindt zich het Rode Land; een ruig woestijngebied, met voortdurend verwaaiende rode duinen. Westelijk treft men het Zwarte Land aan met zijn zwarte vulkaangronden en de kolkende Zwarte Rivier.

Ten oosten van Agapè, tegen de grens van het Witte en het Groene Land en aan de voet van de Rode Bergen, ligt de Oudste Stad, de stad van de Stichter, die leefde lang vóór de Vredestichter. Daar is alles begonnen en zal alles eindigen.

Behoedzaam legt Stefan de folder terug op tafel. Dit Land van Eeden is voor hem onbekend gebied; een vreemde wereld, die hij niet kent en waarmee hij niet vertrouwd is. Het klinkt allemaal zo verleidelijk: een nieuw leven in een ander land, een beter en een bewuster bestaan. Leven zoals de Vredestichter heeft gedaan, zou dat eigenlijk wel mogelijk zijn?

Opnieuw neemt hij de folder van tafel en leest nogmaals de laatste alinea's door.

‘Wacht niet langer, maar kom!’ staat er.

‘Kom! Kom! Kom!’ klinkt het door zijn hoofd. Net zoals de vrouw uit zijn beeld van vanochtend doet deze folder eveneens een dringend beroep op hem om te komen.

Is dit dan wat de vrouw wil? Moet hij soms naar het Land van Eeden gaan, als een pelgrim? Maar dat is toch volslagen belachelijk. Hij ziet zichzelf al lopen, of fietsen ... hij, een pelgrim? Daar kan hij zich toch echt niets bij voorstellen. Maar wat als die vrouw zich nou juist daar bevindt? Als hij haar alleen in het Land van Eeden kan vinden? Zou zij iets te maken kunnen hebben met het Oog in het beroemde Boekenbeeld? Zou zij in Agapè te vinden zijn? Zeker is het allerminst. Er wordt in de hele folder met geen woord over een vrouw gerept.

Al piekerend loopt hij naar zijn computer en zet die aan. Niet veel later surft hij over de kleurrijke website van de Stichting Vrienden van Agapè. Daar is van alles op te vinden: de vlaggen en wapens van de vier landen die zich hebben verenigd tot het Land van Eeden; een iets gedetailleerdere kaart van het land met daarop de zwarte en de groene pelgrimsroute uitgezet; een foto van de Kubus bij avondlicht, prachtig verlicht; een plaatje van de bijzonder mooie, glazen groene Koepel in de Kubus ...

Toegegeven, het ziet er allemaal heel aantrekkelijk uit. Ook een beknopte geschiedenis over het leven van de Vredestichter en het ontstaan

van het Land van Eeden met zijn nieuwe hoofdstad, ontbreekt niet. Maar hoe hij ook zoekt en hoe hij ook speurt, nergens een woord over de vrouw; niets, helemaal niets. Het is dus maar zeer de vraag of zij in dit vreemde land te vinden is. Hij zucht, het zal niet eenvoudig worden, dat beseft hij maar al te goed.

Eén ding staat vast: in zijn eigen land hoeft hij haar niet te zoeken. Hij zou het in het Land van Eeden kunnen proberen en dan de zwarte route volgen, die vanuit het zwarte gebied naar het groene loopt.

Op het beeldscherm tuurt hij weer naar de plattegrond van het Land van Eeden. Door die zwarte route te lopen, zou hij vanzelf door het Zwarte en later door het Groene Land komen. Eenmaal in Agapè zou hij van daaruit het Rode en het Witte Land kunnen verkennen. Het zou kunnen ... Maar nee, het is waanzin, pure waanzin om naar iemand te gaan zoeken in zo'n groot gebied. Dat is zoeken naar een speld in de hooiberg.

Stefan besluit de hele zaak uit zijn hoofd te zetten; zo gauw moet hij zijn studie wijsbegeerte niet opgeven. Hij gaat toch zijn essay over Vrederik schrijven, eerlijk en goed beargumenteerd. Wie weet is de professor gevoelig voor zijn standpunten en krijgt hij er ondanks alles toch een voldoende voor.

2. Vrederik of de Vredestichter

Een dikke, vette twee. Vol afschuw bestudeert Stefan het essay dat hij vandaag tijdens werkcollege teruggekregen heeft. Het staat vol met rode strepen en op- en aanmerkingen. ‘Slecht beargumenteerd, niet onderbouwd, verkeerde aanname, niet aantoonbaar ...’ Van zijn zorgvuldig opgestelde betoog heeft de prof geen spaan heel gelaten.

Goed, hij wist dat de kans om een voldoende te halen klein was, maar dat het zo’n laag cijfer zou worden ... Zó diep is hij tijdens zijn biologie-studie nog nooit gezonken.

Verslagen houdt hij het gehate werkstuk in zijn handen dat hij, vechtend tegen een steeds grotere weerstand in zichzelf, met veel pijn en moeite geschreven heeft. Doe nooit iets waar je niet zelf achter staat, heeft een lerares op de middelbare school eens tegen hem gezegd. Nu, ze heeft gelijk; hier had hij beter niet aan kunnen beginnen. Alle moeite voor niets.

Uitvoerig leest hij het commentaar van zijn professor nog eens door en het is al snel duidelijk waar hem de schoen wringt. Hij had de wijsgeer Vrederik nooit aansprakelijk mogen stellen voor de gevolgen van zijn ideeën in de Grote Oorlog. Dat is de professor in het verkeerde keelgat geschoten, die zo’n scherpe kritiek op zijn lievelingswijsgeer niet verdragen kan.

In ieder geval heeft zijn docent nu wel kleur moeten bekennen. Tijdens college wilde hij absoluut niet ingaan op zijn opmerkingen over Vrederik met betrekking tot de Grote Oorlog. Dat is dan het enige wat hij nu wel heeft bereikt, maar het is en blijft een pover resultaat.

Met een nijdig gebaar smijt hij de velletjes papier aan de kant. Natuurlijk, theoretisch gezien bestaat er nog de mogelijkheid zijn cijfer op te halen door over een paar weken goed te scoren voor het referaat en later het schriftelijk tentamen. Echter, de kans om bij deze professor een hoog cijfer te halen is praktisch nihil. Tenzij hij hem op alle fronten gelijk geeft, maar dat is nou net datgene wat hij niet kan en ook niet wil.

Alles in ogenschouw genomen zit er niets anders op dan te stoppen. Nu kan het nog, hij is immers nog maar een paar maanden bezig. Liever na drie maanden een punt erachter zetten dan na drie jaar. In die zin mag hij blij zijn dat de stof over Vrederik al zo snel aan bod is gekomen.

Maar zuur blijft het wel, hoe dan ook. Ach, het leven gaat nou eenmaal niet altijd over rozen. En nu de zaken toch zo gelopen zijn, is de weg vrij om op zoek te gaan naar de vrouw die hem geroepen heeft. Ja,

hij gaat naar haar op zoek in het Land van Eeden en ook al moet het hele land afgezocht worden, hij moet en zal haar vinden.

Ineens is het zonneklaar wat hij moet doen. Resoluut staat hij op en loopt naar zijn bureau. Naast de computer ligt nog de folder die hij op de universiteit gekregen heeft. Hij haalt zijn telefoon tevoorschijn; het is ongeveer halfvijf in de middag. Het is maar de vraag of er op dit tijdstip nog wel iemand bereikbaar is.

Vrij snel wordt er opgenomen en krijgt hij een jonge vrouw aan de lijn. Sinds kort blijkt de stichting Vrienden van Agapè over een eigen winkeltje in de stad te beschikken. Geduldig legt de medewerkster uit waar hij het pand kan vinden.

‘Het is niet ver van het Centraal Station, in het winkelcentrum de Grijsse Passage. We zijn nog open tot vanmiddag zes uur.’

Vastberaden graait hij zijn jas en spullen bij elkaar. Plotseling beseft hij dat hij door de roep van de vrouw veranderd is. Ze heeft iets in hem wakker gemaakt wat al geruime tijd lag te sluimeren, namelijk zijn verlangen naar een hoger doel in het leven. Lange tijd was hij er voornamelijk op gericht om roeiwedstrijden te winnen en af te studeren. Daarna wou hij een mooie carrière opbouwen. Nu komt hem dit alles leeg en hol voor en hij begrijpt niet hoe hij op die manier heeft kunnen leven, alsof hij al die tijd niet echt zichzelf heeft kunnen zijn.

Jarenlang heeft hij zijn persoonlijke verlangens weggedrukt, ondergeschikt gemaakt aan de eisen en verwachtingen van anderen. Als je maar goed je best doet op school; als je maar met goede cijfers voor het eindexamen slaagt; als je je tentamens maar snel genoeg haalt; als je maar met goede resultaten afstudeert ... Altijd heeft hij geluisterd naar de stem van zijn omgeving en gedaan wat zijn ouders en leraren zeiden. Het middelbareschooldiploma heeft hij met ruim een acht gemiddeld gehaald, waardoor hij zonder problemen een studieplek en een beurs voor biologie kon krijgen. Die studie is eveneens met mooie eindresultaten afgerond; zijn scriptie werd zelfs als uitstekend beoordeeld en toch ... Toch heeft het hem niet gegeven waar hij zo diep naar verlangt.

Maar nu is de tijd gekomen om het roer om te gooien en te gaan doen wat hij zelf wil; wat hij eigenlijk altijd al gewild heeft, ook al was het onbewust. Hij zal op zoek gaan naar die vrouw, naar waarheid, naar liefde, naar het hogere in het leven: een nieuw leven beginnen in een nieuw land. Hij is immers nog jong en heeft een hele toekomst voor zich.

Helemaal vol van zijn idealen en toekomstdromen is Stefan bij het winkelcentrum aangekomen en van een afstand ziet hij het winkeltje al. Met grote letters staat er ‘Agapè’ op de voorruit; veel te groot voor het piepkleine pand. Goed, daar gaat hij dan, hij is benieuwd. Met een ferme ruk opent hij de winkeldeur en stapt naar binnen.

‘Goedemiddag meneer. Kan ik u helpen?’ vraagt de vrouw achter de toonbank.

‘Ik kom voor landkaarten en andere informatie.’

‘Komt u maar mee, dan zal ik u laten zien wat wij in huis hebben.’

Ze neemt hem mee de winkel in, langs rijen boeken en cd’s naar de rekken met landkaarten, folders, gidsen en brochures. Kritisch en nauwgezet bekijkt hij ze: er is volop keus. Met zorg kiest hij een algemene overzichtskaart van het land waar veel beginnersinformatie bij staat, en tevens een uitvoerige plattegrond en gids van de stad Agapè.

Nu zijn keus voor de kaarten gemaakt is, loopt hij nog eens het winkeltje door. Belangstellend laat hij zijn blik langs de boekenkasten glijden, die in drie delen te onderscheiden zijn: een voor het Witte, een voor het Zwarte en een voor het Groene Land. Voor de kasten van het Groene Land staat hij stil. *Kronieken van de Vredestichter; Uitspraken van de Vredestichter; Het leven van de Vredestichter en zijn volgelingen; De Vredestichter leeft ook voor u; Hoe het pad te volgen van de Vredestichter; Het offer van de Vredestichter*, en nog veel meer.

‘Ik zou graag een boek over de Vredestichter willen kopen, maar het is lastig kiezen,’ wendt hij zich tot de verkoopster.

‘Als u nog maar net van hem gehoord heeft, kunt u het beste eenvoudig beginnen, met zo’n boekje als dit ... Wacht ik zal het u laten zien.’ Ze haalt een klein en dun boekje tevoorschijn. ‘*Waarom kiezen voor de Vredestichter?* Dit boekje is heel praktisch en daarom reuze geschikt voor beginners.’

Snel bladert hij het door en stemt toe om het te kopen, maar besluit eveneens *Het leven van de Vredestichter en zijn volgelingen* aan te schaffen.

‘Mag ik u nog wat vragen?’ vraagt hij als hij afgerekend heeft.

‘Natuurlijk, ga uw gang.’

‘Bent u zelf ooit in het Land van Eeden geweest en heeft u zelf ooit de stad Agapè bezocht?’

De medewerkster glimlacht. ‘Ik ben er geboren en opgegroeid.’

‘Daar geboren en getogen?’ merkt Stefan verbaasd op. ‘Hoe bent u dan hier verzeild geraakt?’

‘Mijn ouders zijn pelgrimsgangers die zich in de stad gevestigd hebben waar mijn oudere broer en ik geboren zijn. Toen ik als baby tijdens een samenkomst aan de bewoners van Agapè voorgesteld werd, kregen mijn ouders een belangrijk woord mee dat hun leven ingrijpend zou veranderen.’

‘Een woord mee, wat houdt dat in?’

‘Een woord is een profetie en vaak ook een opdracht. Eh, hoe moet ik het uitleggen? Soms spreekt de Allerhoogste en gebruikt hij ons mensen als zijn spreekbuis. Zijn woorden kunnen een waarschuwing of bemoeiding inhouden of verwijzen naar een gebeurtenis in de toekomst. Zo werd er gedurende die speciale samenkomst voorspeld dat mijn vader een belangrijke taak zou gaan krijgen als zendeling in het Grijs Land. Een aantal jaren later kwam die profetie ook echt uit toen hij met mijn moeder, mijn broer en ik naar het Grijs Land vertrok om de mensen hier te vertellen over de liefde van de Vredestichter en de Allerhoogste.’

‘U bent dus de dochter van een zendeling?’

‘Inderdaad en samen met mijn man help ik hem mee met het zendingswerk. In het begin had hij maar één klein winkeltje. In de loop der jaren zijn er steeds meer filialen bijgekomen. En nu is ongeveer een maand geleden ook deze winkel geopend.’ Trots kijkt de jonge vrouw rond.

‘Maar vindt u het dan niet jammer dat u niet meer in het Land van Eeden kan wonen, en ook niet meer in de hoofdstad?’

De zendelingsdochter is even stil. ‘Natuurlijk wel,’ geeft ze eerlijk toe. ‘Maar er moeten toch ook mensen zijn zoals wij. Als niemand de bewoners van het Grijs Land over de Vredestichter vertelt en over de Allerhoogste, hoe moeten ze dan ooit de weg vinden naar het Land van Eeden en naar Agapè? Iemand moet dat toch doen en ik vind het fijn dat mijn vader voor dit belangrijke werk door de Allerhoogste uitgekozen is. Ik sta vierkant achter hem.’

Stefan knikt. ‘Dat straalt u ook wel uit,’ antwoordt hij.

‘Dank u, ik vind het belangrijk om dat te horen. Het betekent heel veel voor mij.’

Peinzend kijkt Stefan haar nog eens aan en denkt na over wat ze hem verteld heeft. De samenkomst van de stad, de Allerhoogste die door mensen heen spreekt, een opbouwend woord, een profetie voor een aanstaande zendeling ... Allemaal nieuwe begrippen voor hem, die komen uit een andere wereld. Het onbekende, het mysterieuze bijna van

die stad, beangstigt hem aan de ene kant, maar trekt hem tegelijkertijd ook aan met een onweerstaanbare kracht.

‘Komt u er nog weleens?’ informeert hij belangstellend.

‘Bijna elk jaar gaan we er één keer naartoe – in de maand december – om het Vredefeest te vieren.’

‘U komt er dus nog regelmatig. Is u iets bekend over een bijzondere vrouw?’

Niet begrijpend kijkt ze hem aan.

‘Ik bedoel een vrouw die belangrijk is voor het Land van Eeden, iemand die een bepaalde kracht en wijsheid heeft. Precies weten doe ik het ook niet, maar het moet een vrouw met autoriteit en gezag zijn, die met kop en schouders boven de rest uitsteekt.’

Ze denkt een tijdje na en haalt haar schouders op. ‘Daar weet ik niets van. Vrouwen nemen toch al geen bijzondere positie in, in het Land van Eeden. In onze hoofdstad zullen ze hoogstens een zangdienst leiden in de samenkomst, een enkeling spreekt een profetie uit, maar daar houdt het dan ook wel mee op. Alleen in het noorden van het Groene Land, in het Akkergebied, worden ook vrouwen aangesteld als hoofd van een bepaalde plaats. Maar echt bijzonder zijn deze volgens mij niet, anders zouden wij er vast wel meer over gehoord hebben.’

‘Jammer, dank u voor uw antwoord. Wat mist u nu zelf het meest, als u niet in Agapè bent?’

‘De muziek,’ antwoordt ze hem zonder ook maar één moment te aarzelen.

‘Hoezo de muziek? We hebben hier in dit land toch ook mooie muziek, of anders download je het een en ander.’

Ze schudt haar hoofd. ‘U snapt het niet. Het is niet zomaar muziek; het is muziek die geïnspireerd wordt door de Hoogste Agapè. Bezielde muziek die hoort bij de bijzondere sfeer van aanbidding. Wij aanbidden met elkaar de Vrededorst en de Vredestichter door middel van onze muziek en zoals de Allerhoogste spreken kan door de mens, zo kan een mens van zijn kant uit door de muziek heen contact leggen met de Allerhoogste.’

Gefascineerd, maar ook bevreemd heeft Stefan naar de uiteenzetting van de zendelingsdochter geluisterd; het is hem opgevallen dat haar ogen zijn gaan schitteren.

‘Wat bedoelt u toch precies met die Hoogste Agapè?’

‘Dat is de liefde tussen de Vredevorst en de Vredestichter, de hoogste liefde die er bestaat. Het is belangrijk dat je als Volgeling van de Vredestichter daarop aangesloten raakt, omdat je daardoor extra kracht krijgt.’

‘Is dat de kracht die je krijgt door in het Oog van het Boekenbeeld te kijken?’

‘Ja, precies, vanuit die kracht aanbidden wij de Vredestichter. En aanbidden kun je niet alleen,’ vervolgt ze hartstochtelijk. ‘Natuurlijk kun je wel in je eentje online luisteren, maar dan mis je de intensiteit en vreugde die je ontvangt wanneer je met andere volgelingen samen bent. Daarom is het ook zo belangrijk dat we regelmatig bij elkaar komen om met zijn allen de Vredestichter de eer te brengen die hem toekomt. Dat zijn hoogtepunten in het leven van de bewoners van onze stad. Agapè is niet voor niets een plaats die zowel bij de jonge als bij de oude pelgrims geliefd is vanwege zijn zeer muzikale en unieke aanbiddingsdiensten.’

‘Nou, dat klinkt heel aantrekkelijk allemaal. Als ik u mag geloven, zit ik op de goede weg.’

‘Zeker weten.’

De winkeldeur gaat open en er stapt een jongeman naar binnen.

‘Goed, ik moet maar eens gaan. Hartelijk dank voor uw hulp en voor alle informatie die u mij gegeven hebt.’

‘Graag gedaan en als u nog meer vragen heeft, bent u altijd welkom.’

Fietsend door de grijze wijken laat hij alle opgedane indrukken op zich inwerken. Dat de zendelingsdochter hem niets over de vrouw wist te vertellen, had hij min of meer wel verwacht. Het is vooral haar verhaal over de stad dat hem het meest bezighoudt. Stelt ze de zaken niet mooier voor dan ze zijn of spreekt ze de waarheid?

Waar of niet, hij moet eerlijk voor zichzelf bekennen dat haar betoog, dat ze met zoveel vuur verkondigd heeft, hem nieuwsgierig heeft gemaakt; een dergelijke aanbiddingsdienst zou hij ook weleens bij willen wonen.

Maar goed, alles op zijn tijd. In de eerste plaats wil hij er met zijn beste vriend over praten. Alex kent hij al lang, nog uit de tijd van zijn biologiestudie, en sinds jaar en dag zijn ze teamgenoten van dezelfde roeivereniging. Hij is benieuwd hoe zijn oude studiemakker op zijn toekomstplannen zal reageren.

‘Alex, ik moet je iets belangrijks vertellen.’

De student kijkt op van zijn glas. ‘O ja, wat dan?’

Wat onzeker zit Stefan tegenover zijn vriend in hun geliefde stamcafé, waar ze samen wat gegeten hebben en nog een biertje na drinken.

‘Ik ben gestopt met mijn studie en over een paar weken ga ik verhuizen. Je zult iemand anders moeten vinden voor het roeiteam.’

‘Wat ... wat zeg je me nou! Waarom ben je ermee opgehouden? Is er iets ergs gebeurd?’

‘Nee, nee, dat niet. Ik krijg die leer van Vrederik gewoon niet door mijn strot en ben zo stom geweest om dat tijdens het college overduidelijk te laten blijken. Een diepe onvoldoende voor mijn essay is het gevolg.’

‘Kon jij je mond weer eens niet houden? Ik heb je al vaker gezegd ...’

‘Ja, ja, ik weet het ... maar ...’

‘Maar wat?’

‘Er speelt nog iets anders. Hoe moet ik het uitleggen? Ach, je begrijpt het waarschijnlijk toch niet.’

‘Natuurlijk begrijp ik het wel; je bent verliefd. Je hebt eindelijk een meisje leren kennen van wie je helemaal weg bent, en ze heeft je hoofd op hol gebracht. Ga je soms samenwonen, is dat het?’

‘Jij denkt ook altijd weer aan vrouwen, hè. Nee, dat is het niet. Ik ben niet verliefd.’

‘Wat is er dan in vredesnaam aan de hand? Zeg op!’

Stefan aarzelt. Vertwijfeld strijkt hij zijn hand door zijn blonde krullen en met zijn blauwe ogen kijkt hij ietwat onzeker om zich heen.

‘Nou, voor de dag ermee! Ben ik je vriend, of niet soms?’

‘Ik weet niet zo goed hoe ik het moet zeggen ... ik heb een vrouw gezien.’

‘Dus toch een vrouw! Ik wist het wel. Wanneer en waar heb je haar ontmoet? Je kunt het me gerust zeggen.’

‘Nee joh, het is niet zoals jij denkt. Het is geen jonge vrouw, het is een oudere vrouw die ik gezien heb.’

Wantrouwend kijkt zijn vriend hem aan. ‘Is ze veel ouder dan jij? Wou je me daarom niets zeggen?’

‘Nee, nee, het is helemaal anders dan jij denkt. Laat me nou eens uitpraten.’

‘Schiet dan op man!’

Tergend traag neemt Stefan nog eens een teug van zijn bier. Wanneer hij al zijn moed bijeengeraapt heeft, beschrijft hij uitvoerig zijn visioen van de vrouw met de duiven en de velden met sleutelbloemen.

‘Je hebt gewoon gedroomd, dat is alles,’ antwoordt Alex kalm zodra hij uitgesproken is.

‘Het was geen droom, daarvoor was de ervaring veel te intens! Tot drie keer toe ben ik geroepen om te komen. De vrouw wenkte me en kwam steeds meer in beeld, totdat ik haar ogen van héél dichtbij kon zien. Er ging zoveel kracht, zoveel warmte van uit dat ik besloten heb om haar te gaan zoeken.’

‘En waar denk je jouw vrouw te kunnen vinden?’

‘In het begin had ik geen flauw idee, maar diezelfde dag nog werd ik aangesproken door iemand van de stichting Vrienden van Agapè, die folders aan het uitdelen was over de Vredestichter. Heb je ooit van deze stichting gehoord?’

‘De stichting Vrienden van Agapè? Nee, dat zegt me niets. Ik heb weleens wat gehoord over de Vereniging voor Volgelingen van de Vredestichter, maar daar houdt het mee op.’

‘Ik had er zelf ook nog nooit van gehoord. Deze stichting werkt nauw samen met de vereniging die jij net noemde. Zij maakt vooral reclame voor pelgrimstochten naar Agapè, de stad van de Vredestichter en de hoofdstad van het Land van Eeden.’

‘Kan wel wezen, maar ik zie nog steeds het verband met jouw droomvrouw niet.’

‘Ik ben ervan overtuigd dat het geen toeval kan zijn dat ik juist op de dag van mijn visioen hun boodschap mocht horen. Het is voor mij een teken dat ik als pelgrim naar Agapè moet trekken. In die stad, of anders onderweg ernaartoe, zal ik de vrouw van mijn visioen kunnen vinden, begrijp je?’

‘Nee, ik begrijp er helemaal niets van. Ik geloof niet in visioenen en tekens, maar wel in mijn gezonde verstand gebruiken.’

‘En ik geloof niet in toeval. De Allerhoogste heeft mij geroepen en mijn besluit staat vast: in het voorjaar begin ik aan mijn tocht.’

Alex is stil. Stefan heeft met zijn vriend te doen. Hij weet precies hoe hij zich voelt. Een paar weken geleden zou hij waarschijnlijk net zo gereageerd hebben als Alex met een dergelijk verhaal op de proppen was gekomen.

‘Je bent toch wel serieus, of neem je me in de maling? Zeg dat het een grap is.’

‘Nee, dat is het niet en dat weet je best. Je weet ook dat biologie mij nooit veel voldoening heeft kunnen geven; daarom ben ik wijsbegeerte gaan studeren. Helaas is het een afknapper geworden, maar het beeld

van die vrouw is een bevestiging dat er meer moet zijn in het leven dan alleen het zichtbare. In Agapè, dáár verwacht ik de antwoorden te vinden die ik zoek. Eerlijk gezegd hoopte ik stiekem dat ik jou zover zou kunnen krijgen om met mij mee te gaan.'

'Ik met jou meegaan, daarheen? Dat geloof je toch zelf niet?'

'Je weet nooit, misschien wil je uit nieuwsgierigheid toch mee.'

'Nou nee, daar heb ik echt geen zin in.'

'Samen een voetreis maken naar de stad van de Vredestichter: nieuwe landen zien, andere mensen leren kennen, avonturen beleven. Dat is vast ook iets voor jou, dacht ik zo.'

'Nee, geen sprake van; aan jouw ondergang zal ik niet meewerken.'

'Ondergang?'

'Ja, ondergang. Ik ken ze wel, die vrome praatjesmakers van de Vredestichter. Als één ding zeker is, dan is het dat zij jou geen vrede zullen geven.'

'Waar moet ik die vrede dan wel vinden? In het Land van Vrederik zeker!'

Alex schudt meewarig zijn hoofd. 'Ik kan er met mijn pet niet bij. Jij bent altijd zo succesvol geweest in je studie en dan ga je ineens, van de ene op de andere dag, je toekomst verknallen met een hopeloze missie; een zoektocht in een land zo groot als een continent, naar een vrouw die niet bestaat, een fantoom.'

'Het is geen fantoom!' roept Stefan verontwaardigd uit. 'Ik heb haar echt gezien en ben ervan overtuigd dat ik haar in het land van Eeden zal kunnen vinden. Hopelijk zal zij mij meer kunnen vertellen over de wereld achter het zichtbare; die er volgens mij moet zijn, ook al zien we haar niet.'

'Je zou toch beter moeten weten; die onzichtbare wereld bestaat niet. De Allerhoogste, dat is gewoon geleuter. Al die mensen die denken dat ze het gevonden hebben, het is allemaal bijgeloof. We moeten onder ogen zien dat het leven niets meer is dan de paar jaar die ons lichaam ons gunt. Is het uitgediende, dan is het over. Daarom moet je zoveel mogelijk proberen van het leven te genieten, pluk de dag. Wie dat niet doet is zielig.'

'Je bent veel te stellig in je beweringen. Niemand kan met zekerheid zeggen dat de Allerhoogste niet bestaat.'

'Dat is logica van het jaar nul. Stel iemand beweert dat er ergens een fluitketel door de ruimte zweeft, dan geloof ik dat toch ook niet zondermeer, ook al kan ik het niet weerleggen.'

‘De Allerhoogste bestaat wél, en hij zal ervoor zorgen dat ik de vrouw van mijn visioen ga vinden. Dat is mijn geloof, maar daar snap jij niets van.’

‘Ik snap jou beter dan je zelf denkt. Je hebt gewoon te hard gestudeerd en daarom slaan die hersens van jou op hol en overladen ze je met allerlei hallucinaties. Geef niet toe aan die waanvoorstellingen en kom weer met beide benen op de grond. Als ik jou zo hoor praten, is het misschien zo’n slecht idee nog niet om op te houden met je studie; maar verspil je energie niet in dat zogenaamde Land van Eeden. Ga eens lekker op vakantie met een leuk vriendinnetje, of boek anders een singlereis, die zijn populair de laatste tijd. Neem in ieder geval de tijd om tot rust te komen. Je zult zien dat het werkt. Een leuke vriendin en een fijne vakantie, en je bent binnen de kortste keren genezen van je depressie. Het leven heeft nog zo veel voor je in petto.’

‘Ik ben helemaal niet overspannen of depressief en ik leid al helemaal niet aan waanvoorstellingen. Die ideeën van Vrederik, dat zijn pas waanvoorstellingen.’

‘Hoe kun je dat nou zeggen? Die filosoof was zijn tijd ver vooruit en briljant in zijn wereldvisie.’

‘Weet je eigenlijk wel hoe de Vredestichter door hem genoemd wordt? De grootste gifzwam aller tijden! Nog vele malen erger dan de Stichter met zijn zes leefregels.’

‘Misschien zou het ook wel beter geweest zijn indien deze zonderling nooit op het toneel verschenen was,’ zegt zijn vriend koeltjes. ‘Zijn woorden hebben immers tot veel verdeeldheid geleid.’

‘Wil je soms net als Vrederik beweren dat de leer van de Vredestichter deel uitgemaakt heeft van een ingenieus plan van het Oudste volk om de mensheid te misleiden?’

‘Nou nee, dat gaat me te ver. Tja, die wijsgeer was natuurlijk ook niet perfect, maar –’

‘Niet perfect zeg je?’ Hij kijkt zijn oude studiemakker verwijtend aan. ‘Kom Alex, zijn ideeën hebben tot de Grote Oorlog geleid en tot genocide, het scheelde niet veel of het Oudste Volk was uitgeroeid. In ons land worden elk jaar de slachtoffers van de Grote Oorlog herdacht, maar de bedenker van de ideeën die hiertoe geleid hebben, wordt gezien als een groot en geniaal man! Dat is pas schizofreen!’

‘Het zit je nogal hoog; heb je hierover met je prof in de clinch gelegen?’

‘Ik heb in mijn essay eerlijk uiteengezet hoe ik hierover denk, ja, en daar heb ik géén spijt van.’

‘Dan kan ik nu wel begrijpen dat je het bij hem verbruid hebt.’

‘De leer van Vrederik heeft een negatieve invloed en is afbrekend; hij infecteert het hele filosofische gedachtegoed. Weet je dat er tegenwoordig zelfs door verscheidene filosofen verkondigd wordt dat de mens helemaal geen vrije wil heeft?’

‘Daar hebben ze gewoon gelijk in,’ antwoordt Alex vol overtuiging, ‘de mens heeft inderdaad geen vrije wil. Alles wordt bepaald door zijn hersenfuncties. Onderzoek heeft uitgewezen dat tot wel tien seconden voordat we een beslissing denken te nemen, onze hersenen die beslissing al genomen hebben. Dat zou jij als bioloog toch ook moeten weten.’

‘Dat geldt misschien voor de lagere, biologische functies. Niet voor de existentiële beslissingen die de mens, als het goed is, in zijn leven neemt.’

‘Ook die beslissingen zijn allemaal biologisch bepaald. Jij weet net als ik dat de persoonlijkheid al in de eerste maanden in de baarmoeder gevormd wordt, daarna verandert er hoegenaamd niets meer. Alles wat we verder in ons leven ondernemen of ervaren, is van geen betekenis meer voor de vorming van ons karakter.’

‘Daar geloof ik geen snars van. Telkens weer wordt ervan uitgegaan dat de wil van de mens ondergeschikt is aan zijn natuur. Vroeger geloofde men dat het karakter van de mens bepaald werd door zijn ras, nu zijn het de genen en de hersenen die het hem doen. Nee, Alex, nee; de menselijke geest is geen slaaf van zijn lichaam of hersenfuncties. We zijn niet gedoemd om willoos te reageren op de omstandigheden, om vervolgens in het niets te verdwijnen als ons lichaam het begeeft. Altijd zal ik blijven geloven dat de mens tot iets hogers bestemd is.’

‘Agapè, is dat dan iets hogers?’

‘Ja! Ik heb zo het een en ander gelezen over de Vredestichter, van wie jij vindt dat hij maar beter zijn mond had kunnen houden; dat is een man naar mijn hart. Hij verzette zich tegen het onrecht en machtsmisbruik van zijn tijd en beloofde de komst van een nieuwe wereldorde; hij geloofde wél in het bestaan van de menselijke geest. Over hem hoop ik meer te weten te komen als ik in Agapè ben, want dat is toch de hoofdstad van het Land van de Vredestichter.’

‘Die prediker is dus jouw voorbeeld?’

Stefan knikt. ‘De Vredestichter is de weg, de waarheid en het leven.’

‘Je weet hopelijk toch wel hoe het met die beste man afgelopen is?’

‘Die beste man stond voor zijn woord en liep niet weg toen hij op tegenstand stuitte. Toen het erop aan kwam, heeft hij zijn leven voor de waarheid opgeofferd.’

‘Ieder die denkt dat zijn waarheid de enige echte is, heeft het fout. Alle meningen en ideeën zijn cultuurgebonden.’

‘Als dat waar is, zou dat ook moeten gelden voor jouw mening. Die is dan, net zo goed als alle andere, ook cultuurbepaald.’

‘Alles leidt tot de dood en dat is niet cultuurbepaald. Dat geldt voor iedereen, zelfs voor de Vredestichter. Het leven is tijdelijk; het heeft geen bijzonder nut en kent ook geen hoger doel, daar moeten wij mee klaar zien te komen. De dood maakt iedereen gelijk en er is niets nieuws onder de zon. Zelf ben ik tevreden wanneer ik een dak boven mijn hoofd heb, goed kan eten, een spannende wedstrijd kan roeien en af en toe eens lekker kan brassen, bij voorkeur in gezelschap van een mooie meid.’

‘Hoe kun je daarvan genieten als je weet dat ieder moment het laatste kan zijn? Het lijkt wel alsof ik Vrederik hoor. Je leeft als een beest en je weet het van jezelf.’

‘En jij dan? Je leeft al als een monnik en nu wil je ook nog naar het land van Eeden!’

‘Ik ben niet zoals jij. Jij bent op het uiterlijk gericht, maar ik zoek meer naar het innerlijke, want daar draait het volgens mij allemaal om. Je leeft maar één maal, dus maak er dan wat van. Geef het leven een extra betekenis. Dat hebben anderen voor jou gedaan en jij profiteert daar nu van. Je wilt toch niet beweren dat er niets meer aan toe te voegen valt.’

‘Stefan joh, wat haal je jezelf in je hoofd?’ verzucht Alex wanhopig. ‘De Allerhoogste is dood, net zo dood als die Vredestichter van jou.’

‘Dat Vrederik de Allerhoogste dood verklaard heeft, wil niet zeggen dat hij ook daadwerkelijk dood is.’

‘Die wijsgeer had het juist gezien, waarom leg jij jezelf daar nou niet gewoon bij neer? Er is geen Allerhoogste en die Vredestichter is ook allang ter ziele. Denk nou niet dat ze in Agapè weer tot leven gekomen zijn en dat je hen daar tegen het lijf zult lopen. Natuurlijk hoop ik dat je jouw geluk zult vinden, maar ik vrees het ergste. Het Land van Eeden is beslist geen land van vrede!’

‘Toch zal ik gaan,’ antwoordt Stefan beslist. ‘Ik wil het maximale uit mijn leven halen en hier in het Grijs Land lopen de wegen dood. Werk